

Zpytování svědomí podle modlitby Otčenáš

Otče náš, jenž jsi na nebesích

Věřím, je Bůh můj Otec, a že já jsem jeho dítě? Jsem naplněn důvěrou k němu, nebo před ním stojím jako otrok, naplněný strachem a obavami? Stává se mi, že pochybuji o tom, že mě miluje? Pochybuji o jeho prozřetelnosti? Spoléhám se na něho doopravdy s jistotou, že mě neopustí přítomnosti ani v budoucnosti?

Odvrátil jsem se od Boha ze strachu nebo z nezdravé zvědavosti k jiným mocnostem a hledal jsem pomoc mimo něho? Hledal jsem spásu v astrologii, v magii, v kartách, v navazování kontaktu s duchy zemřelých, prostřednictvím médií, v horoskopech, v okultismu, v kouzelnictví, ve věštění atd.? Jsem pověřivý? Jsem členem sekt nebo skupin, které provozují okultismus, které vyhledávají spojení s okultními silami přírody nebo s nadpřirozenými silami, či dokonce s ďáblem? Nosím na sobě předměty (medaile, přívěsky, africké amulety atd.), jimž je přisuzována nadpřirozená moc nebo které slouží k přivolávání nadpřirozených sil? Jsem ve spojení se skupinami, které propagují převtělování nebo které bojují proti církvi Ježíše Krista?

Dokážu si udělat čas na to, abych žasl nad díly Božími, abych se k Bohu modlil, abych ho chválil a uctíval?

Kým vlastně Otec nebeský pro mě je? Daří se mi přenést na něho svou lidskou zkušenost s otcovstvím? Nebo si z něho dělám idol, Boha ke svému obrazu?

Jsem si vědom toho, jak vysokou cenu v očích Božích mám? Stává se mi, že nenávidím sám sebe?

Posvěť se jméno tvé

Otec chce vládnout ve mě a ve světě. Ve kterých oblastech mého bytí Bůh není absolutním vládcem? Který hřích brání tomu, aby do mne vstoupilo království Boží?

Zabraňuji snad příchodu Božího království úmyslně svým strachem, mlčením, jež vyplývá z pocitu viny, lhostejnosti, pasivitou, lidskými ohledy?

Zajímám se o spásu a duchovní blaho hříšníků?

Stává se mi, že království Boží zužuji na pouhé politické osvobození nebo na společenský pokrok? Nebo naopak, odděluji evangelizaci od lidského osvobození? Ježíš je ani neodděluje, ani nesměšuje. A já?

Jakými prostředky usiluji o to, aby bylo nastoleno království Boží? Číním tak prostředky evangelijními, nebo násilím a donucováním? Respektuji svobodu těch, kteří evangelium odmítají a zavrhnou? Jsem ve své víře netolerantní?

Jak konkrétně přispívám k příchodu království Božího (misionářské aktivity, spolupráce s tiskem, katecheze, výchova, aktivity ve farnosti, účast v různých modlitebních skupinách a na duchovních cvičeních atd.)?

Bud' vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi

Doopravdy si přeji ve svém životě uskutečňovat vůli Boží? Snažím se o to? Chci prosazovat vůli Boží anebo vůli vlastní? Miluji vůli Boží? Jenom ji snáším, nebo ji svou vírou přijímám?

Jsem přesvědčen o tom, že mě nebeský Otec miluje, i když se jeho vůli podřizuji jen obtížně, i když pro to musím mnoho obětovat? Důvěřuji mu neustále, přestože mě provázejí nezdary, utrpení, hříchy, nemoc nebo smrt? Modlím se, abych tuto vůli poznal a dovedl ji uskutečňovat? Obracím se na druhé, aby mi ji pomohli rozlišit?

Jak vážně беру Boží příkázání? Jako povinnost, nebo jako prostředky, které mi pomohou poznat vůli milujícího Otce a ukážou mi, jak mám tuto vůli vyplnit na sobě? Poslouchám Boha z lásky, nebo proto, že se Boha bojím, že mám strach z pekla a z toho, že mě Bůh potrestá?

Mám strach říci Bohu *ano*? *Ano* svému poslání nebo svému životu? Poslouchám ty, kteří pro mě představují zákonnou autoritu? A jakým způsobem?

Snažím se být informován o tom, co mi dnes Pán chce sdělit skrze události ve světě a skrze učení církve, ústy papeže a našich biskupů? Informuji se?

Chléb náš vezdejší dej nám dnes

Umím být *závislý* na Bohu a na ostatních? Mám odvahu požádat je o to, co potřebuji k životu?

O co v zásadě ve svých modlitbách prosím: o vezdejší chléb, nebo o potravu duchovní? Je má modlitba univerzální, nebo se omezuje jen na mé osobní potřeby?

Spokojuji se s tím, že se modlím za druhé, nebo se stavím Bohu po boku, abych pro ně pomáhal zajišťovat chléb, kterého se jim nedostává, abych se s nimi rozdělil o to, čeho mám nadbytek, o svůj talent, o svůj volný čas atd.? Dovolím ostatním, aby ze mne čerpali svou sílu, nebo mám strach se darovat druhým, a tak vlastně sám sebe ztratit?

Dělím se o chléb s těmi, které mi Pán posílá? Jak? Jsem si vědom toho, že musím velebit Pána a vzdávat mu díky za chléb, který mi každodenně dává? Plýtvám statky, které jsou mi svěřeny do užívání?

Je mou potravou v životě *Chléb života*? Jsem věrný svátosti eucharistie? Co jsem udělal ze své neděle?

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům

Pochyboval jsem o Božím milosrdenství, o tom, že mi odpustí? Odpustím tomu, kdo mne zranil nebo rozzlobil? Jen slovně, nebo z hloubi srdce? Snadno? Vždy? Jsem připraven odpustit svému bratru, svému životnímu partnerovi, svému sousedovi, svým dětem tak, jak odpouští Bůh mě?